

Brieven
aan de Kerk

Doen we kerk volgens hét boekje?

FRANCIS CHAN

BRIEVEN AAN DE KERK

Dit boek is mede tot stand gekomen door samenwerking met de Hervormde Gemeente van Zuidwolde, waarvoor heel hartelijk dank!

Originally published under the title: Letters to the Church (in English)

By David C. Cook

4050 Lee Lance View

Colorado Springs, Colorado 80918, U.S.A.

© 2018 by Crazy Love Ministries

Copyright © 2021 Nederlandse uitgave: Gideon

Auteur: Francis Chan

Vertaling: ds. Arthur Broekman, Koos Schaafsma, Zeger Wijnands

Omslagontwerp en typografie: Coco Bookmedia, Amersfoort

Jaar van uitgave: juni 2021

Uitgave: Gideon, Hoornaar, Nederland

ISBN: 978-90-5999-182-8

NUR: 707

Alle rechten voorbehouden

INHOUDSOPGAVE

1	Het vertrek	7
2	Heilig	27
3	De bestelling	43
4	De bende	67
5	Dienaren	81
6	Goede herders	97
7	Gekruisigd	121
8	Ontketend	143
9	Kerk opnieuw	159
	Nawoord	187
	Dankwoord	204

HET VERTREK

Stel je eens voor dat je belandt op een onbewoond eiland met niets anders dan een exemplaar van de Bijbel. Je hebt totaal geen ervaring met het christendom, en alles wat je van de Kerk weet, komt van het lezen uit de Bijbel. Wat zou dan jouw voorstelling zijn van de Kerk? Serieus. Sluit twee minuten je ogen en probeer je dat voor te stellen.

Denk dan nu aan je huidige ervaring met de kerk. Lijkt het er ook maar iets op?

Kun je daarmee leven?

ENIGE ACHTERGROND

Acht jaar geleden verliet ik Cornerstone Church in Simi Valley te Californië. Nog steeds stellen mensen me dezelfde vraag: waarom?

Waarom heb je een kerk verlaten die zulke geweldige dingen deed? Waarom al die mensen verlaten die je liefhad?

Waarom heb je het land verlaten, terwijl het erop leek dat je invloed toenam? Is je geloof veranderd? Hou je nog steeds van de Kerk?

Je hebt een megakerk gebouwd, begon een opleiding, schreef bestsellers, je podcast had veel luisteraars, en toen liet je dat

opeens allemaal achter en verhuisde met je gezin naar Azië. Het klopt gewoon niet!

Hoewel ik heel graag wil delen wat God me recent heeft geleerd, is het wellicht nuttig om eerst te delen hoe God me in het verleden heeft geleid. Ik wil eventuele verwarring voorkomen en inzicht geven in de reden waarom ik dit boek schrijf.

Laat me eerst zeggen dat mijn jaren in Simi Valley heel goed waren. Ik moet glimlachen terwijl ik dit typ. Ik was meer dan zestien jaar de voorganger van de Cornerstone, en mijn gedachten zijn gevuld met hilarische en zinvolle herinneringen. Vele gezichten komen me voor de geest, intense vriendschappen, geestelijke momenten, en perioden van ontzagwekkende dingen die God deed. Ik geloof dat ik in de eeuwigheid zal verblijven met veel mensen die Jezus boven alles lief zijn gaan hebben gedurende deze jaren. Er is niets wat dit ooit ongedaan kan maken.

WAAROM IK MIJN MEGAKERK VERLIET

In 1994, toen ik zesentwintig jaar oud was, besloot ik om een kerk te planten. Het was niet iets wat ik gepland had om te doen. Ik was nog geen jaar getrouwd. Lisa en ik hadden een moeilijke tijd in onze kerk. De ouderlingen en de predikant hadden een conflict dat leidde tot het vertrek van de voorganger. De leden streden ook over de vraag wie het fout had: de ouderlingen of de dominee. Iedereen was ontmoedigd door alle verdeeldheid. De zondagen waren verre van bemoedigend, en ik kon niet inzien hoe dit alles aangenaam zou kunnen zijn voor God. Het was in die tijd dat ik mijn nieuwe bruid vertelde dat ik een gek idee had: wat als we een kerk begonnen vanuit ons huis?

Ook al zouden er maar een paar mensen in onze huiskamer komen, zou dit niet beter zijn dan alles wat we hadden meegeemaakt? Lisa ging akkoord, en zo begon de Cornerstone Church in Simi Valley.

Ik was vastbesloten om iets ander te creëren dan ik eerder had meegeemaakt. Dit was mijn kans om precies dat type kerk te bouwen waar ik zelf deel van uit wilde maken. Ik had drie doelen in gedachten. Ten eerste wilde ik dat ieder van ons direct zou zingen tot God. En ik bedoel echt zingen. Ik heb het niet over een zingen uit routine of uit schuldgevoel. Heb je ooit deel uitgemaakt van een groep mensen die werkelijk direct tot God zingt? Een zingen met eerbied en emotie? Een zingen alsof God werkelijk naar hun stemmen luistert? Dat is een krachtige ervaring, en ik wilde dat het centraal zou staan in onze nieuwe kerk.

Ten tweede wilde ik dat wij allen werkelijk het Woord van God zouden horen. We zouden niet van die mensen worden die samenkomen om te luisteren naar zelfhulponzin, en we zouden evenmin de helft van de Bijbel negeren. Ik wilde dat we diep zouden graven in de Bijbel – ook in die passages die in tegenspraak zijn met onze logica en verlangens. Ik wilde dat de presentatie van Gods waarheid krachtig zou zijn, en ik wilde dat we het serieus zouden nemen. Zo begon ik week na week te preken, vers na vers door de Bijbel heen. We deden er alles aan om echt te luisteren naar wat het Woord van God ons te zeggen had.

En uiteindelijk wilde ik dat ieder van ons een heilig leven zou leiden. Ik had te vaak christenen gezien, opeengepakt in te veel kerken, die er geen belangstelling voor leken te hebben om echt te doen wat de Bijbel zegt. Ik kon niet leven met de tragische ironie hiervan. Deze mensen komen week na week terug om te horen uit een Boek dat aan ze vraagt om ‘daders van het

Woord' te zijn, 'en niet alleen hoorders' (Jakobus 1:22), maar het leek erop dat ze nooit iets deden. Niet omdat ik perfect was of verwachtte dat iemand anders het zou zijn, maar ik wilde dat onze kerk een groep mensen zou zijn die elkaar zou stimuleren tot actie. Het had geen zin om de Schrift te onderwijzen zonder verandering te verwachten. Dus van het allereerste begin af aan daagden we elkaar uit tot actie.

Dat was het in de basis. Als we deze drie doelen konden bereiken, zou ik gelukkig zijn.

Je had moeten zien hoe God werkte in deze beginperiode. We hadden een vliegende start! Niets was perfect, maar er was zoveel enthousiasme. Bezoekers vonden onze diensten geweldig, en zo groeiden we verder. We huurden de kantine van een lokale middelbare school. Na een tijd verhuisden we naar een omgebouwde voormalige slijterij. Nadat we hier waren uitgegroeid, kochten we uiteindelijk ons eigen gebouw. Al snel moest ook dit gebouw een grote uitbreiding ondergaan. God raakte de harten van mensen aan, het aantal mensen dat samenkwam om te zingen en het Woord van God te horen, bleef groeien, en we moesten diensten blijven toevoegen. We zaten op twee diensten op zaterdagavond en drie zondagmorgendiensten toen we ons realiseerden dat we vestigingen moesten planten in aangrenzende steden. Het was onwerkelijk. Onze podcast kreeg elke dag abonnees van over de hele wereld, we stortten ons hart uit voor God door te zingen en er was een grote betrokkenheid.

Er zat zoveel dynamiek in onze diensten. Mensen juichten als ik sprak over hoe hun geld hulpbehoevende mensen zou helpen in derdewereldlanden. Veel stellen begonnen met het adopteren van kinderen uit de pleegzorg. Onze bezoekersaantallen en de giften namen jaar na jaar toe. Er werd ieder weekend gedoopt. Levens werden veranderd. Er was geen kerk waar ik liever deel

van wilde uitmaken. Maar door de jaren heen kon ik het gevoel niet van me afschudden dat er nog steeds iets miste. Er was geen probleem met de kerkleden, en evenmin met de medewerkers die God me bracht om me te helpen met leiding geven. Het lukte goed om op koers te blijven met de doelen die tot het DNA van de kerk waren gaan horen. Maar er was iets niet in orde.

Er kwam een punt waarop sommige van de ouderlingen zich begonnen af te vragen of ons idee van succes niet op een of andere manier onjuist was. Was dit werkelijk zoals de Kerk bedoeld is? Is dit alles wat God in gedachten had toen Hij Zijn Kerk in het begin schiep? We begonnen ons af te vragen of onze definitie van de kerk eigenlijk wel overeenstemde met Gods definitie. De ouderlingen van de Cornerstone onderzochten samen met mij de Schrift en daagden me uit om na te denken over wat Jezus wil van de Kerk. Deze mannen van God hebben me in die periode aangemoedigd en aangespoord, en het was een vreugde om naast hen te dienen.

Een van de belangrijkste dingen die werd bevestigd, was het niveau van liefde dat we voor elkaar hadden. Cornerstone was volgens de meeste maatstaven een behoorlijk liefdevolle kerk. Maar vergeleken met het voorbeeld van de vroege kerk in het Nieuwe Testament was het maar mat. Jezus zei dat de wereld ons zou kennen aan onze liefde (Johannes 13:35). Als ouderlingen kwamen we tot de pijnlijke conclusie dat wanneer ongelovigen in onze diensten kwamen, ze niets bovennatuurlijks zouden waarnemen in de manier waarop we elkaar liefhadden.

Een ander probleem dat we zagen was hoe alles afhankelijk was geworden van één persoon. Toen we spraken over de bouw van een nieuwe faciliteit en de daarmee gepaard gaande kosten, vroegen de ouderlingen zich af wat er zou gebeuren als ik geen

voorganger meer zou zijn. Zou de Cornerstone, net als zoveel andere kerken, komen te zitten met een gigantisch leegstaand gebouw? Nogmaals, dit is een groot probleem! Niet alleen vanwege de verspilling van geld, maar omdat geen enkele kerk zo afhankelijk zou moeten zijn van één persoon. We wilden dat mensen naar de Cornerstone kwamen om de almachtige God en het werk van de Heilige Geest te ervaren – niet om Francis Chan te horen.

Omdat mijn leiderschap zo prominent was in de kerk, begon ik ook in te zien dat ik andere leiders in de weg stond. Toen ik een paar van mijn medewerkers en ouderlingen aanmoedigde om weg te gaan en in nieuwe gemeentes aan de slag te gaan, zag ik hoe ze opbloeden doordat ze de kans kregen om zelf voorganger te worden.

De Bijbel vertelt ons dat ieder lid van het lichaam een gave heeft die nodig is voor het functioneren van de Kerk. Wanneer ik keek naar hoe het ging in de Cornerstone, zag ik slechts een klein groepje mensen en mezelf hun gaven gebruiken, terwijl duizenden alleen kwamen opdagen, anderhalf uur in de kerk zaten en dan weer naar huis gingen. De manier waarop we de kerk hadden vormgegeven, belemmerde de groei van mensen en het hele lichaam was er zwakker door.

Het dwong ons tot nederigheid toen we Bijbelse geboden bespraken die we hadden genegeerd. We besloten dat we verandering wilden brengen in de kerk. Op dat moment realiseerde ik me niet hoe moeilijk dat zou zijn. Ik raakte gefrustreerd over hoe dingen gingen, maar had ook niet de helderheid van geest om te bedenken hoe we verder moesten. Ik was er zeker van dat dingen moesten veranderen, maar wist niet hoe. Sommige van mijn boodschappen klonken waarschijnlijk als tirades van een boze oude man, en niet als de begeleiding van een verstandige

en liefhebbende herder die zijn schapen leidt naar de groene weiden.

We probeerden veel verschillende dingen. Ik ging minder preken om sommige van mijn collega-voorgangers een grotere verantwoordelijkheid te geven, maar we kwamen erachter dat het moeilijk voor hen was om – bij wijze van spreken – leiding te geven in mijn schaduw. We probeerden om mensen bij elkaar te krijgen die vanuit hun huizen kleinere kerken zouden planten, maar mensen waren gewend geraakt aan de voordelen van de kinderopvang en de prediking in grote diensten. Uiteindelijk gaven ze het op. Er was zelfs een moment waarop ik opzij stapte bij een van de belangrijkste bijeenkomsten in Simi Valley en hielp bij het opzetten van meerdere huisbijeenkomsten in LA Country. Het begon vorm te krijgen, maar toen was ik weer nodig in Simi. Het was een moeilijke tijd. Ik geef de kerk de eer voor het doorstaan van al het vallen en opstaan. Uiteindelijk werden de mensen moe en gefrustreerd, en een kleine uittocht begon.

DE REGELS VERANDEREN

Een jong persoon uit onze kerk verwoordde het treffend. Hij zei dat het voelde alsof de regels voor hem plotseling waren veranderd. Hij legde uit dat hem jarenlang was onderwezen dat redding een vrije gift was en dat het evangelie betekende dat hij een persoonlijke relatie kon hebben met Jezus. Het was alsof iemand hem een paar schaatsen had geschonken. In verwondering ging hij naar de ijsbaan en leerde allerlei trucs. Hij genoot hiervan en deed het jarenlang. Nu was hem plotseling verteld dat de schaatsen aan hem waren gegeven omdat verwacht werd dat hij deel uit zou maken van ons hockeyteam om een kam-

pioenschap na te streven. Er werd niet van hem verwacht om in z'n eentje rondjes te draaien. Dat is een groot verschil! Omdat hij het niet oneens was met de Bijbel, vergde het tijd om zijn denken en levensstijl te herzien.

Als ik nu terugkijk, dan realiseer ik me dat ik de mensen niet erg goed heb geleid. Ik wilde graag verandering, maar had geen goed plan, en ik hielp de mensen niet geduldig bij zo'n grote verandering in hun denken. Ik heb daardoor sommige mensen van wie ik hield gefrustreerd. Toen ik de Cornerstone verliet, was dit met de vaste overtuiging dat mijn tijd erop zat en de kerk beter verder kon zonder mij.

Er waren nog veel andere factoren. Wanneer mensen aan me vroegen waarom ik vertrok, is het moeilijk om één ding te noemen. Ik verloor mijn vrede en nederigheid, terwijl mijn populariteit als spreker en schrijver groeide.

De sociale media waren net uitgevonden. Nu waren er vreemden die me prezen of vervloekten. Ik wist niet hoe ik moest omgaan met zoveel kritiek en vleierij. Ik wilde van dit alles wegllopen. Ik worstelde ook met het enorme aantal kerken dat Bijbelonderwijs geeft in onze stad, terwijl ik wist dat er veel plaatsen op aarde zijn zonder een sterke christelijke getuigenis. Het leek erop dat het niet veel geloof zou vergen om gewoon door te gaan met wat ik aan het doen was, maar ik wilde leven door het geloof. Het was ook zeer onduidelijk hoe er in de toekomst leidinggegeven moest worden aan de Cornerstone. Overbodig om te zeggen dat het een zeer verwarrende tijd was.

De Cornerstone verlaten was geen eenvoudige beslissing. Tijdens de periode dat ik aan het worstelen was met wat het beste zou zijn om te doen, ging ik preken op een evenement. Lisa ging mee en onderweg hadden we een gesprek dat me schokte. Mijn overwegingen over het blijven in Simi Valley had ik voor

mezelf gehouden. We hadden nooit eerder gesproken over vertrekken. De Cornerstone was ons kindje en Simi Valley was onze thuisbasis. Maar toen ik uiteindelijk besloot aan haar te vragen wat ze ons de rest van het leven zag doen, verraste ze mij door te zeggen dat ze het gevoel had dat we alles gedaan hadden wat we konden doen in Simi Valley en dat het tijd was om te vertrekken. Ze stelde zelfs voor om naar een ander land te gaan, wat precies hetzelfde was als ik had overwogen.

Vijftien minuten later kreeg ik een telefoontje van mijn vriend Jeff, die lid was van de Cornerstone. Hij vertelde me dat hij het gevoel had dat God wilde dat hij ons iets zou vertellen: ‘Ga. Maak je geen zorgen over de kerk. Er zijn hier anderen die zullen opstaan om voor de kerk te zorgen.’ Dat was zo gek voor mij! Het was onmogelijk dat hij wist van het gesprek dat Lisa en ik zojuist hadden gehad. Niemand wist wat er in me omging.

Hierna begonnen de dingen op hun plaats te vallen, en ik kreeg steeds meer vrede over het vertrek. Lisa en ik bereikten een punt waarop we voelden dat we ongehoorzaam zouden zijn als we niet zouden vertrekken. We verkochten uiteindelijk ons huis in Simi Valley en gingen met ons gezin van op dat moment zes personen, naar India, Thailand en China. Het was een geweldig avontuur dat ons gezin heel hecht verbond en ons hielp om opnieuw scherp te stellen op onze missie. Ik zag veel onverschrokken toewijding en vrijmoedigheid bij de voorgangers in India, die voor hun Heere overal afstand van hadden gedaan. We waren getuigen van de eenvoud in levensstijl in het landelijke Thailand en de vreugde van de mannen en vrouwen die dag in dag uit trouw zorgden voor de weduwen en wezen. In China zag ik het evangelie zich verspreiden als een lopend vuurtje, terwijl de mensen vervolging verdroegen en zich er zelfs in verheugden.

Gedurende deze hele tijd waren Lisa en ik aan het bidden met ons gezin over de vraag waar God wilde dat we zouden gaan leven. We waren bijna in Hong Kong gebleven. We waren aan het kijken naar huisvestingsmogelijkheden en scholen voor de kinderen. Maar toen voelde ik op een dag ineens echt dat de Heere tot mij sprak.

Begrijp alsjeblieft dat ik dit niet lichtvaardig zeg. Mijn achtergrond is extreem conservatief. Ik vertrouw alleen wat ik geschreven zie in de Bijbel. Terwijl mijn theologie enige ruimte laat voor het direct horen van God, weet ik niet zeker of ik het ooit eerder had gehoord. Nogmaals, ik weet niet zeker of ik van de Heere heb gehoord, maar ik had meer vrede in het gehoorzamen aan wat ik dacht te horen dan in het negeren ervan. Ik geloof echt dat Hij me vertelde om terug te gaan naar de VS en kerken te planten. Terwijl ik in het buitenland was, had ik een glimp opgevangen van wat de kerk kan zijn en de kracht die de kerk kan hebben. Ik voelde dat God wilde dat ik die visie mee terug zou nemen. Hetgeen God met me communiceerde, maakte me behoorlijk bang. Het voelde alsof Hij iets van me vroeg waar ik niet de intelligentie of leidinggevende kwaliteiten voor had.

Het was een verdrietige dag toen ik Lisa en de kinderen vertelde dat ik voelde dat God wilde dat ik terug zou gaan naar de VS. We waren zo gelukkig in het buitenland. We waren hechter als gezin, meer afhankelijk van God, en meer gefocust op eeuwigheidszaken. Terwijl er gevoelens van angst waren toen we de Verenigde Staten verlieten, was er nu een grotere angst om terug te keren. We wilden onze focus niet verliezen.

DE REIS NAAR HUIS

Ik zal je sommige details besparen, maar uiteindelijk kwamen we uit in San Francisco, voornamelijk omdat mijn broer een eenkamerappartement had waarin we konden verblijven. Ik had niet echt een plan. Ik wilde slechts zo Bijbels mogelijk leven. In mijn gebeden vertelde ik de Heere dat ik wilde leven zoals Christus, en het leek erop alsof Jezus precies wist wie Hij als Zijn discipelen moest roepen. Ik vroeg om dezelfde genade: dat ik gewoon naar de stad zou kunnen lopen om het evangelie te delen, en dat ik uiteindelijk de mensen zou ontmoeten van wie Hij wilde dat ik ze zou onderwijzen.

In het eerste jaar maakte ik enkele vrienden en we begonnen een bediening waarbij de armste mensen in het Tenderloin district van San Francisco werden bediend. We voedden de daklozen en gingen van deur tot deur om te bidden voor de mensen met een laag inkomen. Het was op sommige momenten eng, maar ik hield van het feit dat ik vanuit mijn geloof leefde in Amerika. Ik kwam in veel oncomfortabele situaties terecht, maar het voelde goed. We zagen dat God gebeden verhoorde op veel krachtige manieren, ook al resulteerde het niet in veel echte veranderingen.

Ik herinner dat ik mijn kinderen vroeg wat ze voelden na onze eerste diaconale activiteiten. Rachel, mijn oudste dochter, flapte eruit: 'Het voelt alsof we uit de Bijbel zijn gesprongen.' Ik wist precies wat ze bedoelde. We waren bezig met iets te ervaren in Amerika dat in overeenstemming was met het Nieuwe Testament. We leefden in een avontuur dat geloof vraagt, en dat precies hier in onze achtertuin.

Hoewel onze dagelijkse diaconale activiteiten goed gingen en we genoten van het leven vanuit geloof, hadden we nog geen

kerk geplant. Ik zag een zwakheid in onze bediening omdat het niet gefundeerd was in een sterke door ouderlingen geleide kerk. Wetende dat dit mijn roeping was, verzamelden we enkele van onze vrienden in ons huis en begonnen een kerk. Twintig jaar na het lanceren van de Cornerstone vanuit een huiskamer, waren we weer terug. Mijn geweldige vrouw en een groep vrienden, zittend in een huiskamer, vragend aan God om Zijn Kerk door ons te bouwen.

Het is nu vijf jaar geleden sinds we begonnen met We Are Church, en de dingen zijn deze keer zo anders. Lisa en ik zijn gegroeid in ons verstaan van de Bijbel en Gods ontwerp voor de Kerk. God heeft me genadig de goede vruchten van mijn Cornerstonedagen laten zien, net zoals de fundamentele fouten die ik eerder maakte. Hopelijk kan ik anderen helpen sommige valkuilen te vermijden waar ik zelf in viel.

Ik schrijf dit gedurende een van de meest gelukkigste en vreedvolle periodes in mijn leven. Het is niet omdat het leven eenvoudig is. Dat is het niet. De vrede komt van het beter kennen van God dan ooit tevoren. Terwijl ik geloof dat ik Jezus al jaren liefhad, voelt het nu totaal anders. De laatste tijd word ik in beslag genomen door het kennen en ervaren van God, dieper dan ooit tevoren. Het vreemdste deel van deze periode van mijn leven is dat mijn intimiteit met God direct is verbonden met mijn verbondenheid met de Kerk. Dit is werkelijk vreemd voor me, omdat ik me jarenlang het dichtst bij God voelde als ik ver weg was van de mensen en alleen in mijn gebedsruimte zat. Voor het eerst in mijn leven voelde ik me werkelijk dicht bij God tijdens het bidden in de nabijheid van mijn kerkfamilie. Het is net alsof ik Zijn actuele aanwezigheid bij ons in de kamer kan voelen. Het maakt dat ik met hen in de kamer wil blijven, omdat ik zo dicht mogelijk bij Jezus wil zijn. Onlangs verander-

de een onderwijssessie van één uur spontaan in een gebed van dertien uur! We verheugden ons zozeer in Zijn aanwezigheid dat niemand van ons wilde weggaan.

Op zekere dag kan de Heere me ergens anders naar toe roepen op deze aarde, maar ik hoop dat Hij dat niet doet. Ik wil niet gescheiden worden van deze familie. Ik hou van ze, omdat ze me dichterbij Jezus brengen. Ik heb me nooit minder alleen en meer geborgen gevoeld.

GROTE PROBLEMEN

Ik voel me vaak verdrietig wanneer ik spreek met christenen in de Verenigde Staten, omdat ik mensen meestal niet op deze manier hoor spreken. In plaats daarvan hoor ik mensen klagen over hun kerken. Ik heb te veel mensen gesproken die zijn vertrokken. Dit is een serieus probleem! Ik hoop dat je niet alleen maar eelt op je ziel hebt opgelopen. Dit zou ons hart voortdurend moeten breken. De Kerk heeft echte problemen, maar nog steeds verwijst Jezus naar de Kerk als Zijn lichaam, Zijn Bruid! We moeten houden van Zijn Bruid, niet over haar klagen of haar verlaten.

Het is waar dat sommigen die de Kerk hebben verlaten, rebels en arrogant zijn, maar ik geloof dat anderen in verwarring zijn. Ze houden van Jezus, maar ze vinden het lastig om de verbinding te vinden tussen wat ze lezen in de Bijbel en wat ze in de Kerk ervaren. Ik vergoelijk hun daden niet. Tenslotte is het Gods bevel dat we samenkomen met andere gelovigen en hen bewegen tot daden (Hebreeënen 10:24-25). Ik zeg alleen dat sommige van hun zorgen een Bijbelse grond hebben en aangepakt moeten worden. Zelfs met het schrijven van dit boek hoop ik

de zwervers aan te sporen om terug te keren. De Bijbel vertelt me dat je onmisbaar bent en het lichaam niet goed kan functioneren zonder jou.

Dit is vast en zeker het moeilijkste boek dat ik heb geschreven, vooral omdat ik in gedachten probeer te houden wat er staat in 1 Thessalonicenzen 5:14. Hier vertelt God ons dat we de mensen die rebels zijn moeten berispen en de mensen die zwak zijn moeten aanmoedigen. Dat is goed te doen als je de mensen goed genoeg kent om te bepalen wat ze nodig hebben. Het probleem met een boek voor de massa is dat sommigen van jullie die een knuffel nodig hebben, het gevoel hebben dat ze een schop krijgen, en anderen hebben een schop nodig, maar voelen zich aangemoedigd! Voor degenen die Jezus liefhebben en zich ontmoedigd voelen, bid ik dat dit boek je hoop zal geven voor wat mogelijk is. Voor degenen die bewust of onbewust de Kerk beschadigen, bid ik dat God je de genade geeft om je te bekeren. Recent drong het tot me door dat Jezus zeven verschillende brieven schreef aan zeven verschillende gemeenten in Openbaring 2 en 3. Ik probeer te schrijven aan duizenden verschillende kerken met slechts één boek! En Jezus schrijft beter dan ik.

Nadat ik dit boek voltooide, ontdekte ik dat het minder leest als een boek en meer als een verzameling van verbonden maar onafhankelijke brieven. Elk hoofdstuk/brief gaat over een ander onderwerp waar jouw kerk al dan niet aan moet werken. Ik bid dat de Heilige Geest je zal helpen om te onderscheiden welke brieven jij en jouw kerk ter harte moeten nemen. Dit boek gaat niet over onbekende details die ik heb gevonden in Leviticus, maar eerder over de meest duidelijke geboden die we herhaaldelijk in de hele Bijbel vinden. Ik heb geprobeerd aandacht te besteden aan de keren dat God zich het meest leek

te storen aan wat Zijn mensen aan het doen waren. Velen willen de Kerk veranderen, maar zijn vaak meer gemotiveerd door persoonlijke voorkeuren dan door een Bijbelse overtuiging. Ik probeer alleen te wijzen op de meest duidelijke Bijbelse waarheden van Gods verlangen voor Zijn Bruid – waarheden waarvan niemand van ons zich kan permitteren om die te negeren.

Er zijn tijden dat God onze aanbidding haat. Er zijn kerken die Hij wil sluiten. We nemen zo vaak aan dat God tevreden is als we komen opdagen om te aanbidden. De Bijbel vertelt een ander verhaal (Amos 5:21-24; Jesaja 58:1-5; Maleachi 1:6-14; 1 Korinthe 11:17-30; Openbaring 2:5; 3:15-16).

Sinds het begin van de tijd is er een aanbidding geweest waar God van houdt en een aanbidding die Hij verwerpt. Als ik de staat van de christelijke Kerk van vandaag onderzoek, kan ik niet anders dan denken dat God niet tevreden is met veel kerken in Amerika.

Ik zeg dit niet lichtvaardig. En ik zeg het niet vanwege wat ik voel, maar omdat ik het in de Bijbel lees. Ik hoop dat je dit boek leest met de Bijbel naast je om te controleren of ik de boodschap van de Bijbel verdraai of alleen vermeld wat duidelijk is. Dit is niet bedoeld als een aanval of een debat. Ik zou willen denken dat we tot hetzelfde team behoren, dat we allemaal proberen te streven naar een soort van Kerk die Hem het meest behaagt.

EEN BESCHEIDEN WAARSCHUWING

Tegenwoordig zijn mensen snel bereid om te vechten. Velen staan op scherp, zitten te wachten tot ze iedereen die een verkeerde uitspraak doet kunnen bespringen. Het is in dit klimaat dat de Heere ons vertelt dat we de eenheid moeten bewaren

(Efeze 4:3). Ik probeer te schrijven met een geest van eenheid. Terwijl sommige van de dingen die ik schrijf kritisch klinken, probeer ik echt te schrijven in een geest van genade en eenheid. Eén van de ergste dingen die kan gebeuren, is dat boze mensen deze woorden gebruiken en er trots hun kerkleiding mee confronteren. Er is reeds genoeg verdeeldheid en hoogmoed in de Kerk. Ik geloof dat er een weg is om vriendelijkheid en genade te tonen zonder onze overtuiging op te geven.

Voor degenen die niet in de kerkleiding zitten: denk eraan dat dit een heel moeilijke tijd is om te leiden. Ik heb meer dan dertig jaar leidinggevende posities bekleed. Er is nooit een tijd geweest zoals deze.

Sociale media geven iedereen een stem en iedereen probeert de boventoon te voeren. Er zijn veel stemmen, maar weinig volgers. Sterke meningen worden toegejuicht, maar dat geldt niet voor nederigheid. Ik zeg niet dat er geen veranderingen hoeven te worden gemaakt door de leiders; ik roep eenvoudig om genade. Stel je voor hoe moeilijk het zou zijn om een team te coachen waarbij iedere speler weigert om te volgen omdat hij of zij een beter plan heeft dan de coach. Welkom in de Amerikaanse Kerk van de eenentwintigste eeuw. Laten we wat nederigheid oefenen.

We zien zo'n verfrissende mentaliteit in de jonge David. Herinner je je de keren dat David weigerde om Saul te schaden? In Samuel 24 en 26 was David reeds gezalfd als de rechthebbende koning van Israël, en koning Saul was op dat ogenblik een moordzuchtige en heerszuchtige gek. David had twee perfecte gelegenheden om Saul uit de weg te ruimen en de troon te claimen die hem was beloofd. Toch weigerde hij om het heft in eigen handen te nemen: 'Moge de HEERE er geen sprake van laten zijn dat ik ooit zoiets zou doen bij mijn heer, bij de gezalfde van

de HEERE, dat ik mijn hand tegen hem uit zou steken, want hij is de gezalfde van de HEERE' (Samuel 24:7).

Waarom lijkt deze houding zo vreemd? Saul was een verschrikkelijke leider die zich actief tegen God had gekeerd, maar David had op een of andere manier een heilige vrees om kwaad te doen aan degenen die God met autoriteit had bekleed. Als een leider tegenwoordig een vergissing maakt, hoe klein of onschuldig ook, zijn we snel met onze kritiek. Vergiffenis is zeldzaam en bestaat bijna niet voor predikers. We gebruiken luchthartig de sterkste taal om tegen de leiding te tieren. Ik pleit niet in het voordeel van beledigende leiders, noch zeg ik dat iedere leider Gods zegen heeft. Alles wat ik vraag is dat we enige nederigheid en respect tonen, ook aan hen die het niet verdienen. Laten we mensen van genade zijn.

OPEN GEWOON DE DEUR

God heeft de Kerk ontworpen om veel meer te zijn, iets anders dan wat de meerderheid van ons in Amerika ervaart. Velen van ons geloven dit ook en willen verandering. Het goede nieuws is dat God deze verandering nog meer wil dan wij! En Hij wil niet alleen deze veranderingen; Hij beveelt ze! We kunnen voorwaarts gaan in vertrouwen, wetende dat God ons niet zou bevelen om iets te doen zonder dat Hij ons de kracht gaf voor de taak.

'Teder die Ik liefheb, wijs Ik terecht en bestraf Ik. Wees dan ijverig en bekeer u. Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop. Als iemand Mijn stem hoort en de deur opent, zal Ik bij hem binnenkomen en de maaltijd met hem

gebruiken, en hij met Mij. Wie overwint, zal Ik geven met Mij te zitten op Mijn troon, zoals ook Ik overwonnen heb, en Mij met Mijn Vader op Zijn troon gezet heb.'
Openbaring 3:19-21

Na het geven van een zeer sterke berisping aan de kerk van Laodicea, vanwege haar lauwheid, vroeg Jezus eenvoudig aan hen om de deur open te doen. Voordat je overweldigd wordt door alles wat er fout is met de Kerk, denk er dan aan dat Hij geen ondragelijke last op je schouders legt. Hij vraagt jou om in gemeenschap te leven met Hem en Hem te volgen in wat Hij doet. We zouden vervuld moeten zijn van geloof en verwachting, in herinnering aan wat Hij deed bij de Rode Zee en het lege graf. Haal diep adem. Leg al je zorgen aan Zijn voeten. Leg aan Hem je verwarring uit over het verschil tussen jouw kerk en de Kerk waarover je hebt gelezen. Vertel Hem over je ontevredenheid over het gebrek aan kracht in je leven.

DE KLOK TIKT DOOR

'Let er dan op dat u nauwgezet wandelt, niet als dwazen, maar als wijzen, en buit de geschikte tijd uit, omdat de dagen vol kwaad zijn. Wees daarom niet onverstandig, maar begrijp wat de wil van de Heere is.'
Efeze 5:15-17

Ik ben onlangs opa geworden. Het is raar om die zin te kunnen typen. Hoe ouder ik word, des te meer word ik me ervan bewust dat het einde nabij is. Er is geen tijd om me druk te maken over wat ik wil in de Kerk. Er is geen tijd om me druk

te maken over waar anderen naar op zoek zijn in de kerk. Ik zal Hem spoedig zien, en daarom moet ik gefocust blijven op Zijn wensen. Meestal als ik spreek op een conferentie is er een klok die aftelt om me te laten weten hoeveel tijd ik nog heb op het podium. Soms stel ik me voor dat die klok gaat over mijn leven. Ik stel me voor dat ik voor God zal staan, van aangezicht tot aangezicht, als die timer afloopt. Dit geeft me moed om alles wat Hij van me vraagt te zeggen. Als ik werkelijk zou sterven, zou ik me nauwelijks druk maken over de klachten van mensen. Ik zou erdoor in beslag worden genomen om het aangezicht van God te zien. Ik zou Zijn goedkeuring willen.

Ik heb nu dezelfde gedachte. Als ik zou weten dat ik direct na het schrijven van dit boek zou sterven, wat zou ik dan schrijven? Als ik me niet druk zou maken over de gevolgen, maar alleen poogde om trouw te zijn aan God, hoe zou dit boek lezen? Ik heb geprobeerd om vanuit dit perspectief te schrijven.

HEILIG

Ik voelde me wat ongemakkelijk toen ik voor de eerste keer las over Uzza die door God gedood werd, alleen maar omdat hij probeerde te voorkomen dat de ark van het verbond zou vallen. Uzza raakte de ark aan omdat de kar door een kuil reed (2 Samuel 6). Het leek een onbeduidende fout met goede bedoelingen. Natuurlijk had God verboden dat iemand de ark zou aanraken, maar wat had Uzza anders moeten doen? Had hij de heilige Ark van God op de grond moeten laten vallen?

Is het niet een beetje raadselachtig dat het offer van koning Saul hem zijn koninkrijk kostte (1 Samuel 13)? Hij wachtte tenslotte zeven dagen tot de priester Samuel zou komen om te offeren, maar hij kwam niet opdagen op het moment dat hij dat beloofd had. Voor mij leek het nobel dat Saul offerde omdat hij niet ten strijde wilde trekken zonder eerst God te kennen. Zou daarom het koninkrijk van hem afgenomen worden?

Wat te denken van Mozes, die het beloofde land niet mocht zien omdat hij op de rots had geslagen in plaats van ertegen te spreken (Numeri 20)? Na alles wat Mozes had meegemaakt, was het zo'n grote misdaad dat hij gefrustreerd was door de mensen en in zijn woede op de rots sloeg?

En dan zijn er nog Ananias en Saffira. Zij werden beiden met de dood geslagen, omdat ze gelogen hadden over de hoeveelheid geld die zij hadden gegeven aan de kerk (Handelingen 5).